

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 574

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 7 Ιουλίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Έν Αθήναις φρ. 8.— Ταῖς ἐπαρχίαις. " 8 50 Έν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.— Έν Ρωσσίᾳ. ρούβλ. 6.—	<i>Διμυλίου Ζολᾶ</i> : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ.— <i>Καρλόλον Μερουβέλ</i> : ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — <i>Εδμόνδου δὲ Ἀμίτσις</i> : ΙΣΠΑΝΙΑ. — <i>Μα-</i> <i>dame Rattazzi</i> : Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΟΚΙΜΗ.	ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10 Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ- ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς Ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δα- νειῶν καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΔΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

— Καὶ κατὰ ποίαν ὥραν σὰς εὕρισκω μόνην ; ἠρώτησεν αὐτὴν ἡ Ἑλένη.

— Ὁ κύριός μου, ἀπεκρίθη, ποτὲ δὲν εὕρσκεται ἐκεῖ ἔπειτα ἀπὸ τὰς ἑξ, ἀλλὰ μὴ λάθης τὸν κόπον καὶ ἐγὼ ἔρχομαι καὶ τὰ πέρνω ἀπὸ τὸν θυρωρὸ σὰς τέλος, κάμετε ὅπως ἀγαπᾶτε, εἰσθε ἀληθινὸς ἀγγελὸς τοῦ παραδείσου, καὶ ὁ Θεὸς ἄς σὰς τὰ πληρώνη.

Καὶ δὲν ἔπαυσε νὰ φωνασθῆ μέχρι τῆς θύρας.

Ἡ Ἑλένη καθημένη προσηλώθη ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἦν παρήγαγεν ἐπ' αὐτῆς ἡ εἰδήσις, ἥτις παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτῆς ἐκομίσθη, κατὰ τόσον παραδόξον τρόπον. Ἦδη ἐγνώριζε τὸ ποῦ. Εἰς ἓνα θάλαμον ἐρυθρὸν, ἐντὸς τῆς παλαιᾶς καὶ σεσαθρωμένης ἐκείνης οἰκίας, καὶ ἀνεπόλει εἰς τὴν μνήμην αὐτῆς τὴν παλαιὰν ἐκ τῆς ὑγρασίας κλίμακα, καὶ τὰς κιτρίνας θύρας τῶν διαμερισμάτων, ἀμαυρωθείσας ἐκ τῆς ρυπαρότητος. ὅλην ἐκείνην τὴν ἀθλιότητα, ἥτις διήγειρε τὸν οἰκτὸν τῆς κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα, ὁπότεν ἐπεσκέπτετο τὴν θεῖαν Φκιτῆν ἀσθενοῦσαν, καὶ προσεπάθει νὰ πλάσῃ κατὰ φαντασίαν τὸν ἐρυθρὸν θάλαμον, ἐν τῷ μέσῳ τοσαύτης δυσειδοῦς ἀθλιότητος καὶ πενίας. Καὶ ἐνῶ παρέμενε βεβυθισμένη εἰς βαθεῖαν ὄνειροπόλησιν, δύο μικραὶ καὶ θερμαὶ χεῖρες τῆ ἐκάλυψαν τὰ ὄμματα, κατακόκκινα ἐκ τῆς ἀπνίας, ἐνῶ φωνὴ γελαστὴ τὴν ἠρώτα :

— Ποτὸς εἶναι ; μάντευσε ποτὸς εἶναι ;

Ἦτο ἡ Ἰωάννα, ἥτις εἶχεν ἐνδυθῆ μόνη. Ἡ φωνὴ τῆς θείας Φκιτῆς τὴν εἶχεν ἐξυπνήσει· βλέπουσα δὲ ὅτι ἡ θύρα τοῦ σπουδαστηρίου ἦτο κεκλεισμένη, ταχύτατα ἔσπευσεν ὅπως ἐκπλήξῃ τὴν μητέρα τῆς,

— Ποτὸς εἶναι ; ποτὸς εἶναι ; ἐπανελάμβανεν ἀγωνιζομένη ὅπως καταπνίξῃ τοὺς γέλωτας.

Ἐπειδὴ δ' ἡ Ροζαλία εἰσῆρχετο κομιζουσα τὸ πρόγευμα :

— Μὴν ὀμιλήσης σύ, πρόσεξε, δὲν σὲ ἐρωτᾷ κανεὶς.

— Ἐλα, τρελλή, ἐφώνησεν ἡ Ἑλένη, μήπως φαντάζεσαι πῶς ἀμφιβάλλω ὅτι εἶσαι ἡ εὐγενεῖα σου ;

Τὸ κοράσιον ἐξωλίσθησε ταχέως ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρὸς του, καὶ ἐκεῖ ἀνατραπέσα, καὶ ταλαντευομένη, παρὰφορὸς δ' ἐκ τῆς ἐπινοήσεώς τῆς, ἐξηκολούθησε μετὰ πειστικοῦ ἤθους :

— Μαμά, ἢ μπορεῖ νὰ ἦτο καμμία ἄλλη μικρὰ κόρη,

μάλιστα, μία μικρὰ κόρη, ἡ ὁποία θὰ σοῦ ἔφερε ἴσως καμμίαν ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τῆς μαμᾶς τῆς, διὰ νὰ σὲ προσκαλέσῃ εἰς τὸ δεῖπνον, καὶ θὰ σοῦ ἐσπάλιζε τὰ μάτια.

— Ἄφησε ταῖς ἐξυπνάδας ἐπανελάβεν ἡ Ἑλένη, θέτουσα αὐτὴν νὰ σταθῇ ὀρθία, τί εἶνε αὐτὰ ποῦ λέγεις ; ἔλα νὰ μὰς σερβίρῃς, Ροζαλία.

Ἄλλ' ἡ ὑπερέτις ἐπεξεργαζέτο τὴν μικρὰν, λέγουσα ὅτι ἡ δεσποσύνη ἦτο πολὺ ἀστείως ἐνδεδυμένη.

Ἡ Ἰωάννα ἀληθῶς, ὡς ἐκ τῆς ταχύτητος, δὲν εἶχε φορέσει τὰ ὑποδήματά τῆς, ἦτο μόνον μετὰ τὸ μεσοφύριον, κοντὸν μεσοφύριον ἐκ φλανέλλας, ἐκ τοῦ σχίσματος τοῦ ὁποίου προέκυπτε μία γωνία τοῦ ὑποκαμίσου, τὰ μαλλία ἐπιπτον ἀτάκτως, καὶ ἐβάδιζεν ἐπὶ τῶν πλαγίως περασθεισῶν περικνημίδων, παρέχουσα θέαν εὐάρεστον ἐν τῇ λευκῇ αὐτῆς περιβολῇ. Ἐκυψε καὶ παρετήρησεν ἑαυτήν, καὶ κατόπιν ἐξερράγη εἰς γέλωτας.

— Πόσον κομψὴ ποῦ εἶμαι ! κύτταξε ! Πές μου μαμά, θέλεις νὰ μείνω ἔτσι ; δὲν εἶμαι εὐμορφη ;

Ἡ Ἑλένη ἀναστείλασα χειρονομίαν ἀνυπομονησίας, ἠρέκασθη μόνον νὰ ὑποβάλῃ τὴν συνήθη αὐτῆς ἐρώτησιν :

— Πῶς ἀκόμη δὲν ἐνίφθης ;

— ὦ ! μαμά, ἐψιθύρισε τὸ κοράσιον ἀμέσως σκυθρωπῆταν, ὦ ! μαμά, βρέχει ὁ καιρὸς εἶνε πολὺ ἀσχημος.

— Τότε δὲν ἔχει πρόγευμα, πήγαινε νὰ τὴν νίψῃς Ροζαλία.

Συνήθως ἡ μήτηρ τῆς ἐλάμβανε τὴν τοιαύτην φροντίδα, ἐνῶ ἐκείνη ἐδοκίμαζεν ἀληθῆ δυσαρέσκεια.

Ἐπλησίαζε τὴν πυρὰν προσποιουμένη ὅτι ἐρρίγει καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ καιρὸς ἦτο εὐχάριστος. Ἡ Ροζαλία ἐπλησίασεν ἐκ τῆς λυχνίας εἰς τὸν λιχνοστάτην, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀποθέσει ἐν μάντρον καὶ δύο κυαθίσκους ἐκ πορσελάνης λευκῆς, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ πυρός, ὁ καφὲς μετὰ τὸ γάλα ἐντὸς ἀργυροῦ ἀγγείου, ὅπερ ἦτο δῶρον τοῦ κυρίου Ραμβώδου, ἐβράζε.

— Μαμά, μαμά, ἐκράυγαζεν ἡ Ἰωάννα, ἐκ τοῦ βάθους τοῦ σπουδαστηρίου, μετὰ τριβῆς δυνατῆς, μετὰ γδέρνει. ὦ ! τί κρύο ! τί φοβερὸ κρύο !

Ἡ Ἑλένη μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ἀγγείου βαθῆως ὄνειροπόλει. Ἐπεθύμει περιπλέον νὰ ἐγνώριζεν, ἐὰν θὰ μετέβαινεν ἐκεῖ ἡ Ἰουλία. Παρωξύνετο καὶ ἐταράσσετο, ἐπιθυμοῦσα νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ μυστήριον τῆς συνεντεύ-

ξως, ἐντὸς τῆς ρυπαρᾶς ἐκείνης γωνίας τῶν Πικρισίων, καὶ εἰς τὸ μυστήριον αὐτὸ ἀπῆλθε ἀποτρόπαιον εὐχαρίστησιν. Ἀνεγνώριζεν ὅποιον κατὰ βάθος ἦτο τὸ πνεῦμα τοῦ Μαλινιώ· φαντασία μυθιστορήματος, ἀναβίωσις τῶν ρυπαρῶν οἰκιῶν τῆς Ἀντιβασιλείας, καὶ ἐν τούτοις, μὲν τὴν ἀποστροφὴν τῆς, κατειχέτο ὑπὸ πυρετοῦ καὶ ἠσθάνετο ἐαυτὴν ἐλκυσμένην, αἰ αἰσθήσεις αὐτῆς ἐπλαττον τὴν ἡρεμίαν καὶ τὸ σκιοφως, ὅπερ θὰ ἐβασίλευεν ἐντὸς τοῦ θαλάμου.

— Δεσποσύνη, ἐπνέλαθεν ἡ Ροζαλία, ἀφοῦ δὲν μὲ ἀφίνεις, θὰ φωνάζω τῆς μαμᾶς σου.

— Πρόσεχε, μοῦ ρίχνεις σαποῦνι 'ς τὰ 'μάτια ἀπεκρίνατο ἡ Ἰωάννα, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ ἐπνίγετο εἰς τὰ δάκρυα, ἀρκετὰ μὲ ἐπλυνες, ἀφῆσέ με... τὰ αὐτιά ἄς μείνουν δι' αὐριον.

Πλὴν ὁ καταποντισμὸς τοῦ ὕδατος ἐξηκολούθει καὶ ὁ ἦχος τῆς προστριβῆς ἠκούετο εἰς μεγάλην ἀπόστασιν. Ἐλάμβανε χώραν ἀληθῆς πάλιν τὸ κοράσιον ἐθρῆνει, ἀλλὰ σχεδὸν πάραυτα μετέπεσεν εἰς μεγάλην φαιδρότητα καὶ ἐφώνησεν :

— Ἐτελείωσε, ἐτελείωσε.

Καὶ ἐτίνασσε τὰ εἰσὶτι βεβρεγμένα μαλλία τῆς κατακοκκίνη ἐκ τῆς προστριβῆς καὶ δροσερωτάτη· ἐνῶ δὲ ἠγωνίζετο, ἀφῆκε νὰ ἐξολισθήσῃ ἐπὶ μᾶλλον ἢ φλανέλλα τῆς τὸ μεσοφόριόν τῆς εἶχε λυθῆ, αἱ περικνημίδες τῆς εἶχον καταπέσει, ἀρήσασαι γυμνὰς τὰς κνήμας, καὶ τὸ κοράσιον, ἐν ἀδαμιαία γυμνότητι, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Ροζαλίας, προσωμοιάζε μικρὸν Χριστόν.

Ἄλλ' ἡ Ἰωάννα ἦτο λίαν ὑπερήφανος, ὅτι ἦτο καθυρᾶ καὶ δὲν ἐπέτρεπε νὰ τὴν ἐνδύσουν.

— Κύτταζε ὀλίγο, μαμά, κύτταζε τὰ χέρια μου, τὸν λαιμόν μου, τὰ αὐτιά μου. ὦ, ἀφῆσέ με νὰ ζεσταθῶ καὶ εἶμαι πολὺ καλά. Τώρα δὲν ἔχεις νὰ εἰπῆς λόγον. Σήμερον, νομίζω, πῶς ἀξίζω διὰ τὸ πρόγευμα...

Καὶ συνεπειρώθη πρὸ τῆς πυρᾶς ἐπὶ τοῦ μικροῦ καθίσματος τῆς. Τότε ἡ Ροζαλία τῆ προσέφερε τὸν καφέ μὲ τὸ γάλα. Ἡ Ἰωάννα ἔφερε τὸν κυαθίσκον αὐτῆς ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ἤρχισε νὰ διαβρέχῃ τεμάχια ἄρτου σοβαρῶς μὲ τὴν λεπτότητα ἀνεπτυγμένου ἀνθρώπου.

Ἡ Ἐλένη καὶ ἄλλοτε τῆ εἶχεν ἀπαγορεύσει νὰ τρώγῃ τοιουτοτρόπως, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἤκουεν· ἀφῆκε τὸν ἄρτον καὶ ἐξηκολούθησε νὰ πίνῃ μόνον τὸν καφέ, καὶ εἰς τὴν τελευταίαν αὐτῆς καταπόσιν ἐράνη μεταμεληθεῖσα. Ἄδριτος θλίψις τῆ ἐπίεσε τὴν καρδίαν, ἀφῆκε χαμαὶ τὸν κυαθίσκον καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς μητρὸς τῆς βλέπουσαν αὐτὴν τοσοῦτον ὠχράν.

— Μαμά, τί ἔχεις; μήπως εἶσαι ἀρρωστη; μήπως σοῦ ἐπροζένησα λύπην; πές μου.

— Ὅχι, ἀγάπη μου, ἐξ ἐναντίας, φέρεσαι πολὺ καλά, ἐψιθύρισε ἡ Ἐλένη, ἥτις καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη· αἰσθάνομαι μόνον ὀλίγην κούρασιν, διότι δὲν ἐκοιμήθην καλῶς τὴν νύκτα· ἠσύχασε, παῖζε.

Ἐσκέπτετο ὅτι ἡ ἡμέρα θὰ τῆ ἐφαίνετο χρόνος. Τι θὰ ἔκαμνε λοιπὸν μέχρι τῆς ἐλεύσεως τῆς νυκτός; Ἀπὸ τίνος χρόνου δὲν εἶχεν ἐργασθῆ ποσῶς; ἡ ἐργασία τῆ ἐφαίνετο βάρος. Ἐπὶ ὧρας ὀλοκλήρους παρέμενεν ἀργὴ μὲ τὰς χεῖρας ἐστχυρωμένας· τὸ δωμάτιον τὴν ἐπληττε καὶ ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξέρχεται ὅπως ἀναπνῆ ἐλευθέρως. Τὴν ἠνώχλει σπουδαίως ὁ θαλαμὸς τῆς καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ἀποστρέφεται, παρωργισμένη διὰ τὰ δύο ἔτη, τὰ ὅποια εἶχε ζῆσει ἐκεῖ μέσα. Τὸν εὗρισκε μισητὸν μὲ τὰ κυανὰ βελουδά του καὶ τὸν ἀπέρατον ὀρίζοντά του. Καὶ ἤρχισε νὰ ὀνειροπολῆ περὶ μικροῦ τίνος οἰκῆματος, ἐν θορυβῶδει τινὶ ὀδῷ, ἥτις νὰ τὴν ταράττη.

— Θεέ μου! Θεέ μου! πόσον ἀργὰ πρέρχονται αἱ ὧραι!

Ἐλαβε βιβλίον, ἀλλ' ἡ σταθερὰ ἰδέα, ἥτις περιστρέ-

φετο ἐν τῇ κεφαλῇ τῆς, ἐσχημάτιζε συνεχῶς τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ τῆς ἐπομένης σελίδος.

Ἡ Ροζαλία εἶχεν ἐπιδιορθώσει τὸ δωμάτιον. Ἡ Ἰωάννα εἶχε κτενισθῆ καὶ ἐνδυθῆ. Τότε ἐν τῷ μέσῳ τῶν τακτοποιημένων ἐπίπλων, ἐνῶ ἡ μήτηρ ἠγωνίζετο νὰ ἀναγνώσῃ πρὸ τοῦ παραθύρου, τὸ κοράσιον, τὸ ὅποιον εὗρισκετο εἰς τὰς ὧρας τῆς περιχαροῦς μανίας του, ἤρχισε νὰ πλάττῃ μεγάλην ἱστορίαν.

Ἦτο μόνη, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τῆ ἐπέφερον οὐδὲν κώλυμα, διότι μόνη αὐτὴ ἠδύνατο νὰ ἀντιποιηθῆ τὴν παρουσίαν τριῶν ἢ τεσσάρων ἄλλων προσώπων, μετὰ πεποιθήσεως καὶ σοβαρότητος ἀστείωτάτης.

Κατ' ἀρχὰς ἐπικίεζε τὰς κυρίας. Ἐφαντάζετο ὅτι ἤρχετο κυρία τις εἰς ἐπίσκεψιν καὶ ἔτρεχε χαιρετῶσα αὐτήν :

— Καλὴ 'μέρα, κυρία... ἔλεγε πῶς ἔχετε; χρόνια ἔχω νὰ σᾶς ἴδω. Ἀλήθεια εἶναι θαῦμα. Θεέ μου! καὶ ποῦ νὰ εἰξεύρης τὰ βάσανά μου! μάλιστα, μάλιστα ὑποφέρω σπουδαίως ἀπὸ χολέρα... εἶνε πολὺ δυσάρεστον... ὦ! μὴ μὲ βλέπετε τώρα! Ἐπῆρα ὀλίγον ἐπάνω μου! Σεις ὅμως εἰλικρινῶς ἔχετε ζανανέωσει· δὲν σᾶς κολακεῖω, λόγῳ τιμῆς. Καὶ τὰ τέκνα σᾶς πῶς ἔχουν; Ἐγὼ νομίζω ὅτι τὸ ζυμαθες ἀπὸ τὸ περυσμένο θέρος, ἔχω τρία τέκνα...

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ ἀπευθύνῃ τὰς φιλοφρονήσεις τῆς πρὸς τὸν λυχνοστάτην, τὸν ὅποιον φυσικῶς ἐξέλαμβανεν ἀντὶ κυρίας· εἶτα προσήγγισε τὰς ἔδρας καὶ ἤρχισε νέαν συνομιλίαν γενικωτέραν, ἥτις διήρκεσεν ἐπὶ ὧρας, μετὰ βροχῆς φράσεων ἀληθῶς ἐξαιρετῶν.

— Μὴ ἀνοησίας, Ἰωάννα, ἐπανελάμβανεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ μήτηρ τῆς, ὁσάκις θόρυβος ὑπερβολικὸς τὴν ἀνησύχει.

— Ἀλλὰ, μαμά, εὗρισκομαι εἰς τὸ σπῆτι τῆς φίλης μου... μοῦ ὀμιλεῖ, ἠμπορῶ νὰ μὴ τῆς ἀποκριθῶ; Πῶς, δὲν εἰξεύρεις τάχα, πῶς ὅταν σερβίρουν τὸ τσαῖ, δὲν βάζουν παξιμαδάκια εἰς ταῖς τσέπαις;

Καὶ ἀνεχώρησε.

— Χίριετε, κυρία, τὸ τσαῖ σᾶς ἦτο περίφημον.

Καὶ αἴφνης μετέπεσεν ἐπὶ ἄλλου ἀντικειμένου. Προσεποιεῖτο ὅτι ἐξήρχετο ἐφ' ἀμαξίας καὶ ὅτι ἐπορεύετο νὰ ἀγοράσῃ προμηθείας, καθημένη περιβάδην ἐπὶ τίνος καθίσματος, ὡς νήπιον.

— Ἰωάννα! μὴ τόσο γρήγορα καὶ φοβοῦμαι· σταμάτησε λοιπὸν... δὲν βλέπετε, ὅτι εὗρισκόμεθα ἀπέναντι τῆς μοδίστας;... Δεσποσύνη, πόσον στοιγίζει ἐκεῖνος ὁ πῆλος; — Τριακόσια φράγκα δὲν εἶνε ἀκριβῆ, ἀλλὰ δὲν εἶνε διόλου κομψόν· ἤθελα νὰ εἶχε ἐπάνω ἓνα πουλί, ἓνα χονδρὸ πουλί, ὡς ἐκείνον ἐκεῖ... — Γιάννη, ἐμπρός, ὀδήγησόν με εἰς τὸν παντοπόλιν. — Κύριε, ἔχετε μέλι; — Μάλιστα, κυρία, ἰδοῦ. ὦ! πόσον ὠρατον εἶνε! — Δὲν θέλω, δὲν θέλω. Δὸς μου δέκα λεπτῶν ζάχαρι... Πρόσεξε, καυμμένη Γιάννη, δὲν βλέπετε ὅτι ἡ ἀμαξα γέρνει; ἰδοῦ καὶ ὁ Φρούρχος. Κύτταζε τὸ ἀμαξακι αὐτό, θὰ σπάσῃ ἐπάνω μας. — Ἐπάθαιτε τίποτε, κυρία; — Ὅχι, κύριε, ὅπως διόλου... Γιάννη, Γιάννη, ὀπίσω, ὀπίσω. Ὅχι, στάσου· ἔχω νὰ παραγγείλω μερικὰ ὑποκάμισα. Τρεῖς δωδεκάδες ὑποκάμισα διὰ τὴν κυρίαν... Ἐλησμόνησα, ἔχω νὰ παραγγείλω καὶ μποτίνια καὶ ἓνα κορσέ· Θεέ μου! αὐτὸ δὲν θὰ τελειώσῃ ποτέ.

Καὶ ἀερίζετο διὰ τοῦ ριπιδίου αὐτῆς, ὑποκρινόμενη τὴν κατάκοπον κυρίαν, ἥτις ἐπιστρέψασα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐπέπληττε τοὺς ἀνθρώπους τῆς. Οὐδέποτε ἤρκετο εἰς ὀλίγα, κατελαμβάνετο ὑπὸ πυρετοῦ, ὑπὸ συνεχῶς ἀναπτύξεως φανταστικῶν ἐπινοήσεων. Τὰ πάντα ἐκ τῆς ἐνεργητικῆς ζωῆς σμικρυνόμενα εἰσεχώρουν ἐντὸς τῆς μικρᾶς κεφαλῆς τῆς καὶ ἐξήρχοντο εἰς ῥάκη. Ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς ἐσπέρας περιστρέφετο, ἐχόρευεν, ἐφλυάρευε, μέχρις ὅτου ἤθελεν ἀποκάμει. Μικρὸν καθίσμα, ἀλεξιβρόχιον, τὸ

ὅποτον ἤθελε παρατηρήσει εἰς μίαν γωνίαν, ῥάκος λαμβανόμενον ἐκ τῆς γῆς ἤρκει ὅπως τὴν μετατρέψῃ εἰς ἄλλο παιγνίδιον μὲ νέας ἐπινοήσεις. Ἐδημιούργει τὸ πᾶν, πρόσωπα, τόπους, σκηνάς, καὶ ἐτέρπετο ὡς εἰ εἶχε συναναστροφὴν ἐκ δώδεκα ἄλλων ὁμηλικῶν κορασίων.

Τέλος ἡ νύξ ἔφθασεν, εἰς ἐπλησίαζον νὰ σημάνουν. Ἡ Ἑλένη, ἐγεγρεθεῖσα ἐκ τῆς ἀνησυχου ὑπνηλίας, τὴν ὅποιαν ἤσθάνετο καθ' ὅλον τὸ ἀπόγευμα, ἔριψε ταχέως σάλιον ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς.

— Μιχμὰ θὰ ἐξέλθῃς; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα ἐκπεπληγμένη.

— Ναί, μικρὰ μου, ἔχω νὰ κάμω μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὸ μῆμα, δὲν θὰ ἀργήσω πολὺ, νὰ καθήσῃς φρόνιμα...

Ἐξω ἡ τῆξις τῶν χιόνων ἐξηκολούθει, καὶ χεῖμαρρος ἰλύος ἐκάλυπτε τὰς ὁδοὺς. Ἡ Ἑλένη εἰσήλθε κατὰ τὴν ὁδὸν Παισιῆ εἰς ὑποδηματοποιεῖόν τι, ἔνθα εἶχεν ἀποστείλει τὴν θείαν Φαιτῆ νὰ παραγγείλῃ ὑποδήματα, καὶ κατόπιν ἔλαβε τὴν ὁδὸν Φαιτώδου. Ὁ οὐρανὸς ἦτο μολυβδόχρους, πυκνὴ ὁμίχλη ἐκάλυπτε τὰ λιθόστρωτα, ἡ ὁδὸς ἐξετείνετο ἐνώπιόν τῆς ἔρημος καὶ ἀνιαρά, καὶ ἐπειδὴ ἡ ὥρα ἦτο ἀρκετὰ προκεχωρημένη, ὑπῆρχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ράμφη ἀεριοφωτος, ἀτινα ἔρριπτον ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ἰλύος ὡχρᾶς κηλίδας.

Ἐτάχυνε τὰ βήματά τῆς καὶ διερχομένη πρὸ τῶν οἰκιῶν ἐλάμβανε τὴν προφύλαξιν νὰ κρύπτεται ὡς εἰ μετέβαινε εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν, ὅταν δ' ἔφθασε πρὸς τὸ μέρος τῆς διαβάσεως τῶν ὑδάτων ἐσταμάτησεν ὑπὸ τὸν θόλον, καταληφθεῖσα ἀπὸ ἀληθῆ φόβον. Ἡ ἄβυσσος ἔχαινε ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς ὡς μαύρη ὀπὴ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ μέχρι τοῦ βάθους· μόνον ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκοτεινῆς ταύτης ἐκτάσεως διέκρινε τὴν ὑποτρέμουσαν λάμψιν τοῦ μόνου φανοῦ, ὅστις τὴν ἐφώτιζε· τέλος ἐδίστασεν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἔλαβε τὴν σιδηρὰν ράβδον τοῦ δρυφάκτου ὅπως μὴ πέσῃ, καὶ διὰ τῶν ἀκρων τῶν ποδῶν τῆς ἤγγιζε τὸ ἔδαφος· δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ τείχη περιωρίζοντο φαινόμενα μεμακρυσμένα ὡς ἐκ τοῦ σκότους, ἐνῶ ὑπεράνω ἔρριπτεν ἀορίστως γιγαντώδεις βραχιόνας, δίκην σπασμωδικῶς τεταμένον χειρῶν. Ἐτρεμεν ἐκ τοῦ φόβου μήπως ἤθελεν ἀνοιχθῆ ἄνω τῆς γειτονικοῦ κήπου, καὶ ἀγνωστος ἐφορμήσῃ ἐναντίον τῆς. Οὐδεὶς διαβάτης ἐφαίνεται καὶ ἔτρεχε μεθ' ὅσης ἠδύνατο ταχύτητος. Αἰφνης σκιά ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ σκότους, καὶ τρόμος φρικτὸς τῆς ἐπάγωσε τὰ μέλη, ὅταν εἶδε τὴν σκιά νὰ κινηθῆ ἦτο γηραιὰ κυρία μετὰ κόπου κινουμένη· τότε μόνον καθησύχασεν ἀνύψωσε μετὰ μεγαλειτέρας ἐπιμελείας τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς, τῆς ὁποίας ἡ οὐρὰ ἐσύρετο εἰς τὸν βόρβορον, τοσούτη δὲ ἰλύς ὑπῆρχεν, ὥστε τὰ ὑποδήματά τῆς προσεκολλῶντο ὅπου ἂν ἐπάται. Ἐνστικτικὸς ὁρμητὴν ὤθει πρὸς τὰ κάτω ἡ ὑγρασία ἔσταζεν ἐκ τῶν κλάδων ἐπὶ τοῦ περάματος, ἡ λάμψις τοῦ φανοῦ, ἀνηρητημένου ἐπὶ τῆς πλευρᾶς φρέατος, ἐξησθένει ἐπὶ μᾶλλον.

Ἡ Ἑλένη διήλθε δεξιὰ τοῦ ἀνωγείου, ἀλλ' ἤσθάνετο φρίκην, οὐδεὶς ἐκινεῖτο· κατῆλθε φοβερὰ στενοχωρημένη. Ἀναμφιβόλως ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ θεία Φαιτῆ κατῴκει ἐπὶ τοῦ πρώτου ὀρόφου καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐτόλμα νὰ προχωρήσῃ· παρέμεινε ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἐπὶ τοῦ διαδρόμου, τὸν ὅποτον φανὸς ἀνηρητημένος ἐφώτιζεν· ἀνῆλθε δισταζούσα· παρετήρησε τὰς θύρας καὶ ἐπροχώρησεν, ὅτε συγχρόνως ἡ γραῖα εἶχε κύψει ἐπὶ τῆς κλίμακος.

— Διατί στέκεσαι εἰς τὴν σκάλα, κυρία; προχώρησε, μὴ κάθῃς ἐκεῖ, διότι εἶνε φόβος νὰ πέσῃς· τὸ μέρος εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον.

— Ὅχι, δὲν πίπτω, εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Ἑλένη, θεία Φαιτῆ, ἔλατε νὰ πάρετε τὰ ὑποδήματα.

Καὶ παρετήρει τὴν θύραν, τὴν ὅποιαν ἡ θεία Φαιτῆ εἶχεν ἀφήσει ἠνεφγμένην ὀπισθὲν τῆς.

— Εἶμαι κατὰμονη, σὰς ὀρκίζομαι, ἐπανέλαθεν ἡ γραῖα,

ἔλατε, ἀπὸ ἐδῶ ἐμβαινόντες εἰς τὸ μαγειρεῖον· ὦ! σεῖς δὲν εἴσθε ὑπερήφανη πρὸς τοὺς πτωχοὺς· αὐτὸ εἶνε γνωστὸν.

Τότε μῶλην τὴν ἀποστροφὴν καὶ τὴν αἰσχύνην, τὴν ὅποιαν ἤσθάνετο, τὴν ἠκολούθησεν.

— Ἰδοὺ τὰ ὑποδήματά σας, θεία Φαιτῆ.

— Θεέ μου! πόσον σὰς εἶμαι εὐγνώμων! ὦ! τί ὠρατὰ πού εἶνε! Περιμείνατε ὀλίγον νὰ τὰ δοκιμάσω. Ἄ! μοῦ ἔρχονται περίφημα· νομίζει κανεὶς πῶς εἶνε γάντια, τί εὐτυχία! Τοῦλάχιστον θὰ ἤμπορῶ νὰ περιπατῶ ἐλεύθερα· δὲν ἔχω πλέον νὰ φοβοῦμαι τὴν λάσπην· μὲ σώζετε ἀπὸ βέβαιον κίνδυνον· εἶνε τὸ αὐτό, ὡς νὰ μοῦ χαρίζετε δέκα χρόνια ζωῆ, καλὴ μου κυρία. Δὲν τὸ λέγω διὰ κολακείαν, εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ὅχι, δὲν εἶμαι διόλου κόλαξ.

Δὲν ἔπαυε νὰ φλυαρῆ, ἐνῶ ἤρπαζε συγχρόνως τὰς χεῖρας τῆς Ἑλένης, τὰς ὁποίας κατεφίλει. Ἐντὸς μιᾶς χύτρας ἐθερμαίνετο οἶνος, ἐπὶ τῆς τραπέζης πλησίον τῆς λυχνίας φιάλη ἐκ Βορδῶ, κατὰ τὸ ἡμισυ κενή, ἀνύψου τὸν λεπτόν αὐτῆς ἀύχνα, ἡ δὲ λοιπὴ διακόσμησις τοῦ μαγειρείου ἀπετελεῖτο ἀπὸ τέσσαρα πέντε πινάκια, ἔν ποτήριον, δύο τηγάνια καὶ μίαν χύτραν. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἦτο φανερόν, ὅτι ἡ θεία Φαιτῆ ἦτο ἐκεῖ ἐγκαθιδρυμένη, ἐντὸς τοῦ μαγειρείου αὐτοῦ τοῦ ἀνυπάνδρου κυρίου. Παρατηρήσασα δὲ ὅτι τῆς Ἑλένης τὰ βλέμματα διαρκῶς ἐστρέφοντο πρὸς τὸ μέρος τῆς χύτρας, ἐπλησίασε καὶ προσεποιήθη τὴν δυστυχῆ, λέγουσα:

— ὦ! πόσον ὑποφέρω εἰς τὴν κοιλίᾳ! ὁ ἰατρὸς καλὰ μοῦ εἶπεν, ὅτι θὰ ἔχω κανένα σκουλίκι εἰς τὴν κοιλίᾳ μου. Λιγάκι κρασί μὲ θεραπεύει... ἡ ζωῆ μου εἶνε πολὺ βασανισμένη. Τὸ κακό μου εὐχομαι νὰ μὴ τὸ πάθῃ οὔτε ὁ ἐχθρὸς μου... Εἶνε τόσο φοβερό. Ἐπὶ τέλους εὐρήκα ὀλίγον τὴν ἀνάπαυσίν μου· ὅταν πάθῃ κανεὶς μεγάλα βάσανα, δίκαιον εἶνε νὰ ἀναπαυθῆ ὀλίγον. Ἐκαμε ὁ Θεὸς καὶ ἔπεσῃ εἰς τὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὅποτον εὐχομαι ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῆ.

Καὶ λέγουσα ταῦτα, ἔριψε δύο μεγάλα τεμάχια σακχάρως ἐντὸς τοῦ οἴνου. Εἶχε πυχυνθῆ περισσότερον· οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον σχεδὸν ἐξαφανισθῆ ἐντὸς τοῦ περυσνημένου προσώπου τῆς, ἐνῶ ἡ κτηνώδης ἀπόλαυσις τῆς ἐδίεде μεγίστην βραδύτητα εἰς τὰς κινήσεις τῆς. Ἡ φιλοδοξία ὀλοκλήρου τῆς ὑπάρξεώς τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἐπληρώθη ἐπὶ τέλους. Εἶχεν ἀνεύρει τέλος τὸ φυσικόν τῆς ὕψος. Καὶ ἐνῶ ἔκυπτεν ὅπως τοποθετήσῃ τὴν σάκχαριν, ἡ Ἑλένη παρετήρησεν εἰς τὸ βάθος ἐμμαρίου τινὸς ἔν γλυκοδοχείον, ἔν δέμα διπυρίτου καὶ ὀλίγα σιγάρα, τὰ ὅποια βεβαίως θὰ εἶχε κλέψει ἀπὸ τὸν κύριόν τῆς.

— Λοιπὸν! ὑγίαινε, θεία Φαιτῆ· ἐγὼ φεύγω.

Ἄλλ' ἡ γραῖα ἀφήσασα τὴν χύτραν αὐτῆς εἰς τινὰ γωνίαν, ἐψιθύρισε:

— Καλὲ περιμείνατε ὀλίγον καὶ ἔβρασε· σὲ μιὰ στιγμὴν τὸ πίνω... ὄχι, ὄχι, μὴ φύγετε ἀπὸ ἐδῶ. Σὰς ζητῶ συγχώρησιν, πού σὰς ὑπεδέχθην εἰς τὸ μαγειρεῖον... ἀκολουθήσατέ με νὰ κάμωμεν ἓνα γύρον.

Ἐλαβε τὸν λύχνον, ὅστις ἦτο τοποθετημένος ἐντὸς στενοῦ τινος ἀγγείου. Ἡ Ἑλένη, τῆς ὁποίας ἡ καρδιά ἔπαλλε σφοδρῶς, ἐβάδισε κατόπιν τῆς· τὸ δοχεῖον τοῦ ἐλαίου, διερρηγμένον καὶ καπνισμένον, ἦτο καθιδρον ἐκ τῆς ὑγρασίας· ὤθησε θύραν τινὰ, ἥτις ἠνεφῆθη, καὶ ἠσθάνθη ὅτι ἐβάδιζεν ἐπὶ πυκνοῦ τάπητος. Ἡ θεία Φαιτῆ ἐβάδισεν ὀλίγα βήματα ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ καὶ σιωπηλοῦ ἐκείνου θαλάμου.

— Ἄ! εἶπε, διδουσα μεγαλειτέρον φῶς εἰς τὸν λύχνον, κύτταξε πόσον εἶναι κομψή!

Ἦσαν δύο δωμάτια τετράγωνα, τὰ ὅποια συνεκοινωνοῦν μεταξύ των διὰ τινος θύρας, τῆς ὁποίας εἶχον ἀφαιρεθῆ τὰ θυρόφυλλα. Πραπέτασμα τι μόνον τὰ διεχώριζεν ἦσαν δὲ ἀμφότερα ἐπιπλωμένα ἐξ ἐρυθροῦ κρετονίου, κατὰ τὸν ρυθμὸν Λουδοβίκου ΙΕ' μετ' ἐζωγραφημένων ἐρώ-

των μεταξύ τῶν ἐξ ἀνθρώπων κοσμημάτων. Ἐν τῷ πρώτῳ δωματίῳ ὑπῆρχον εἰς λυχνοστάτης, δύο σκίμποδες καὶ ὀλίγοι ἔδρα. Ἐν τῷ ἑτέρῳ, ὅπερ ἦτο ὀλίγον μικρότερον, κλίνη εὐρεῖα κατέχουσα ὀλόκληρον τὴν ἔκτασιν. Ἡ θεία Φαιτῆ ὑπέδειξεν αὐτῇ ἐπὶ τοῦ φανώματος κρυστάλλινον λαμπτήρα, ὅστις ἀνηρτάτο δι' ἐπιχρῶσων ἀλύσεων. Ὁ λαμπτήρ οὗτος, κατὰ τὴν γνώμην τῆς γραίας, ἀπετέλει τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς πολυτελείας καὶ ἐδίε διαφόρους ἐξηγήσεις.

— Δὲν ἠμπορεῖς νὰ φαντασθῆς πόσον ἀστεῖος ποῦ εἶναι ἀνάπτει τὸν πολυέλαιον ἕμερα μεσημέρι καὶ μένει ἐδῶ, διὰ νὰ καπνίσῃ ἕνα σιγάρον μονάχα, ἢ καλλιτέρα νὰ εἰπῶ διὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥραν τοῦ αἰσθάνεται μεγάλην εὐχαρίστησιν, ὡς φαίνεται, διὰ τοῦτο, ἀλλὰ δὲν σημαίνει τίποτε, ἀφοῦ ἔχει θησαυρόν! . . .

Ἡ Ἑλένη, χωρὶς νὰ ὀμιλῇ, περιειργάζετο ἀμρότερα τὰ δωματία, τὰ ὅποια εὕρισκε, κατὰ τὴν ιδέαν τῆς, πολὺ ἀκατάλληλα· τῇ ἐφαίνοντο πολὺ ἐρυθρὰ, ἢ κλίνη ἦτο ἀρκετὰ εὐρύχωρος, τὰ ἐπιπλα πολὺ πρόστυχα καὶ ἠσθάνετο τὴν ἀπόπειραν ἐνοχλητικῆς διαφθορᾶς διὰ τὴν φιλαυτίαν τῆς. Ἄλλη τις ἠδύνατο νὰ ὑποκύβῃ εὐκόλως· καὶ μὴ ὄλα ταῦτα ἐνδόμυχος ταραχῇ, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἤρπισε νὰ τὴν καταλαμβάνῃ, καὶ πρὸ πάντων ὅταν ἐβλεπε τὴν γραίαν, ἥτις δὲν ἔπαυε νὰ καμμῆ τοὺς ὀφθαλμούς.

— Αὐτὸ ἀφορᾷ τὸν κύριον Βικέντιον... ἐγὼ δὲν ἐνδιαφέρομαι, ἄς εἶνε καλὰ τὸ παληκάρι ποῦ πληρόνει.

— Ὑγιαίνει, θεία Φαιτῆ, ἐπανάλαβεν ἡ Ἑλένη, ἥτις ἠσθάνετο μεγίστην πλῆξιν.

Ἡθέλησε νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ ἤνοιξε μίαν θύραν πρὸς τοῦτο, ἀλλ' αἰφνηδῶς εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τριῶν ἄλλων δωματίων, ἐσχάτης ρυπαρότητος καὶ γυμνότητος. Ὁ χάρτης τῶν τοίχων ἀποκολληθεὶς ἐκρέματο, τὰ φανώματα ἦσαν κατὰμαυρα, ἢ ἀσβεστος ἀποτριβεῖσα ἄφινε νὰ φαίνωνται οἱ πλίνθοι γυμνοί, ὑγρὰ δὲ καὶ δυσώδης ὁσμη ἀνεδίετο ἐκ τῆς πολυχρονίου ἐκείνης ἀθλιότητος.

— Ὅχι ἀπ' ἐδῶ, ὄχι ἀπ' ἐδῶ! ἀνέκραξεν ἡ θεία Φαιτῆ, ἡ θύρα αὐτῇ συνήθως μένει κλεισμένη, αὐτὰ εἶναι χωριστὰ δωματία, ἀνεξάρτητα, τὰ ὅποια δὲν ἐδιορθώθησαν ποτέ· ἡ προσοχὴ τοῦ κυρίου μου ἐδόθη διὰ τὰ δύο πρῶτα... αὐτὰ βέβαια δὲν εἶναι πολὺ κομψά· ἀπ' ἐδῶ, καλὴ μου κυρία, ἀπ' ἐδῶ . . .

Καὶ ὅταν ἡ Ἑλένη διήλθεν αὐθις ἐκ τῶν πρώτων δωματίων τὴν ἐσταμάτησεν ὅπως ἀσπασθῇ καὶ πάλιν τὴν χεῖρά τῆς.

— Πηγαίνετε εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶμαι ἀχάριστος· πάντοτε θὰ ἐνθυμοῦμαι τὰ καλὰ, τὰ ζεστά ὑποδήματα, μὲ τὰ ὅποια χωρὶς κόπον θὰ ἠμπορῶ νὰ περπατῶ ὡς πολλὰς. Καὶ τί λοιπὸν πρέπει νὰ δεηθῶ εἰς τὸν πανάγαθον διὰ νὰ σὰς δώσῃ; ὦ! Θεέ μου! εἰσάκουσον τῆς δούλης σου, καὶ δόσε καθε εὐτυχίαν σου εἰς τὴν κυρίαν αὐτήν, ὦ σύ, ὁ ἐτάζων καρδίαν καὶ νεφροὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἀμήν.

Καὶ ἐφαίνετο ὡς εἰ κατελήφθη ὑπὸ θρησκευτικῆς ἐκστάσεως· πολλαπλασιάζουσα τὰ σημεῖα τοῦ σταυροῦ καὶ τὰς γονυκλισίας ἀπέναντι τῆς κλίνης καὶ τοῦ κρυστάλλινου λαμπτήρος· εἶτα, ἀφοῦ ἠνέφξε τὴν θύραν, τὴν ἄγρουσαν πρὸς τὸν ἐξώστην, ἔκλυσε καὶ εἶπεν εἰς τὸ οὖς τῆς Ἑλένης διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης:

— Ὅταν καμμιά φορὰ θελήσετε, κτυπήσατε τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου, ἐδῶ πάντοτε μένω.

Ἡ Ἑλένη, ἐκπληκτος, ἔστρεψε καὶ ἐβλεπεν ὀπίσω τῆς, ὡς εἰ ἐξῆλθεν ἐκ μέρους ὑπόπτου· κατήλθε τὴν κλίμακα, ἀνῆλθε τὴν διόδον τῶν ὑδάτων καὶ εὐρέθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Vineuse, χωρὶς νὰ ἔχη συναίσθησιν τοῦ διαστήματος, τὸ ὅποσον εἶχε διατρέξει. Μόνον ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ, ἠνῆθη τὴν ἐκπληξιν, τὴν ὁποίαν τῇ ἐπροκάλεσεν ἡ τελευταία φράσις τῆς γραίας. Βεβχίως ὄχι· οὐδέποτε τοῦ λοιποῦ ὑπῆρχε

λόγος νὰ διευθύνῃ τὰ βήματά τῆς εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην· δὲν ὑπῆρχε δὲ οὔτε ὁ λόγος τῆς ἐλεημοσύνης. Διατί λοιπὸν νὰ τῇ εἰπῇ νὰ κτυπήσῃ ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ μαγειρείου; Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἦτο νύχτα κρημνισμένη· εἶχε παρατηρήσει καὶ ἠσθάνετο ἀληθῆ περιφρόνησιν, τόσον δι' αὐτήν, ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἄλλους. Ὅποια ἀτιμία νὰ μεταβῇ ἐκεῖ. Καὶ τὰ δύο δωματία μὲ τὸ ἐρυθρὸν κρετόνιον τῶν παρουσιάζοντο ἀκαταπαύστως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Δι' ἐνὸς μόνον βλέμματος εἶχον ἐντυπωθῆ ἐν τῇ μνήμῃ αἱ ἐλάχισται λεπτομέρειαι, μέχρι καὶ τῆς θέσεως ἥτις κατεῖχτο ὑπὸ τῶν ἔδρων, μέχρι καὶ τῶν πτυχῶν τῶν παραπετασμάτων, τὰ ὅποια περιεκάλυπτον τὴν κλίνην. Ἀλλὰ πᾶρζυτα ἐπηκολούθει καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν τριῶν ἄλλων δωματίων, τῶν ρυπαρῶν τῶν κειῶν, καὶ ἐγκαταλειμμένων, ὡς καὶ ἡ ὄψις τῶν λεπτῶν αὐτῶν τοίχων, κεκαλυμμένων ὑπὸ τῶν εἰκονισμένων ἐρωτιδῶν. Ταῦτα δὲ πάντα διήγειρον ὀργὴν καὶ ἀηδίαν.

— Λοιπὸν, κυρία, ἀνέκραξεν ἡ Ροζαλία, ἥτις παρεφύλαττεν ἐπὶ τῆς κλίμακος, τὸ δεῖπνον θὰ ἦνε πολὺ ὠραῖον! εἶναι μιά ὥρα σχεδὸν ποῦ εἶναι ἔτοιμον.

Ἡ Ἰωάννα κατὰ τὸ διάστημα τοῦ δεῖπνου ἠνώχλει τὴν μητέρα αὐτῆς δι' ἐρωτήσεων: Ποῦ ἦτο; τί ἔκαμε; καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐλάμβανεν ἢ συντόμους ἀπαντήσεις, διεσκέδαζε κατὰ μόναν, παίζουσα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δεῖπνου. Πλησίον δ' αὐτῆς ἐπὶ τινος ἔδρας ἔθεσε τὴν κοῦκλαν αὐτῆς, περιποιητικώτατα δὲ τῇ προσέφερε τὸ ἡμῖου τῆς τροφῆς τῆς.

— Πρόσεχε δεσποσύνη, νὰ τρώγῃς παστρικά... δοκίμασε λίγο... ὦ! τῇ βρωμα! καλὴ αὐτὴ δὲν εἰξεύρει ἀκόμη οὔτε τὴν πετόετα τῆς νὰ βάλῃ... ἔτσι μάλιστα, τόρα εἰσαι ὠραία! Πρόσεχε· πάρε ἕνα παξιμαδάκι... Τί εἶπες; θέλεις νὰ σοῦ τὸ ἀλείψω μὲ γλύκισμα; μωρὲ μουτρα! καλλίτερο εἶναι καὶ ἔτσι... ἔλα, μὴ μὲ συγχίζης· καθάρισε τὸ μῆλό σου.

Καὶ ἔθετε τὸ μερίδιον τῆς πλαγγῶνος ἐπὶ τινος καθέδρας, βραδύτερον ὅμως, ὅποτε τὸ πινακίον αὐτῆς ἐκενώθη, ἤρχισεν αὐθις νὰ λαμβάνῃ, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ὄλα τὰ λιχνεύματα, τὰ ὅποια καὶ κατεβρόχιζεν, ὀμιλοῦσα ὡς ἐξ ὀνόματος τῆς πλαγγῶνος.

— ὦ! αὐτὸ εἶναι ἐξαίρετον· ποτέ δὲν ἔφαγα τόσον ὠραῖον γλύκισμα· καὶ ἀπὸ ποῦ ἠγόρασες τὸ γλύκισμα αὐτὸ κυρία; Ὅθ παραγγείλω καὶ ἐγὼ τοῦ συζύγου μου νὰ μοῦ πάρῃ ἕνα κουτί... Καὶ εἶναι λοιπὸν ἀπὸ τὸν κηπὸν σας αὐτὰ τὰ ὠραία μῆλα, κυρία;

Παίζουσα δὲ ἀπεκοιμήθη, καὶ κατέπεσεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου, κρατοῦσα εἰσέτι τὴν πλαγγῶνα αὐτῆς. Ἀπὸ τῆς πρῶτης δὲν εἶχε διόλου καθήσει, αἱ μικραὶ κνημαὶ αὐτῆς εἶχον ἀποκάμει, ὁ κόπος τῶν παιγνιδίων τὴν ἐκούρασε, καὶ ἀποκοιμηθεῖσα ἐμειδία εἰσέτι, ἐφάνετο δὲ ὄνειρευομένη ὅτι ἔπαιζε πάντοτε. Ἡ μήτηρ τῆς τὴν ἔθεσε νὰ κοιμηθῇ ὡς εὐρίσκετο, ἀδρανῆ, ἐγκαταλειμμένην, πρόθυμον νὰ ἀποτελέσῃ μέρος ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἀγγέλων.

Ἡδὴ ἡ Ἑλένη παρέμεινε μόνη ἐν τῷ δωματίῳ· ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ διήλθε φοβερὰν νύκτα πλησίον τοῦ ἐσβεσμένου πυρὸς. Δὲν ἦτο κυρία τῆς θελήσεώς τῆς, ποικίλαι σκέψεις τῆς ἐπέφερον μέγιστον κόπον καὶ ἐνόμιζεν ὅτι τῶν σκέψεων τῆς ἐκυριάρχει μοχθηρὰ καὶ φιλήδονος γυνή, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζεν, ἀλλ' αὐτὴ τῇ ὀμιλεῖ μετὰ τόνου ἡγεμονικοῦ, καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰ παρκαοῦρῃ. Ὅταν ἐσήμανε μεσονύκτιον μετὰ κόπου κατεκλίθη, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ κλίνῃ ἡ ἀθυμία αὐτῆς κατέστη ἀφόρητος.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.